13de. JAARGANG — CURACAO DEN 4n APRIL 1896 — No. 640.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden f. 3.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels f. 0,50 voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No. 129.

E Courant aki ta sali tur dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 3.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10.— pa anja.
Un number só fl. 0,20.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

ALLELUJA!

——(o)——

Nauwelijks zijn de treffende klaagliederen der laatste dagen weggestorven, nauwelijks de weemoedige plechtigheden der Goede Week geëindigd, of het morgenrood der Paaschzonne verschijnt reeds aan den hemel en brengt vreugde en jubel alomme!

Reeds op Paasch Zaterdag, door den H. Agustinus "de Moeder alle Vigiliën" geheeten, weërklonk het vreugdevolle Alleluja en duizendvoud wordt het op den blijden Paaschdag herhaald. Plotseling is de Christenheid vol jubel en de hoofdinhoud van alle gezangen en gebeden komt neêr op den jubelroep: "Alleluja, Christus is verrezen, Alleluja!" Zoo is dan de ergernis des kruises, waaraan de Bron des levens zijn leven ten offer bracht, om den dood te vernietigen, weggenomen, de groote geheimen zijn ontsluierd, de profetieën in vervulling gegaan. Gelijk de Heer het had voorspeld, zoo is het geschied; na drie dagen is Hij door eigen macht uit het graf opgestaan en men mag voortaan met den Apostel vragen: "Dood, waar is uw zeggepraal; dood, waar is uw prikkel?"

Door de zonde was de dood in de wereld gekomen; Christus heeft echter door zijn dood de zonde gedelgd en daarom ook aan den dood zijn macht, zijn prikkel, zijn verschrikking ontnomen. Hij die aan Christus, den Zoon Gods gelooft, "Die ons bemind en ons van zonden rein gewasschen heeft in zijn bloed," en Hem navolgt op den weg van Gods geboden, behoeft den dood niet te vreezen en kan met Paulus uitroepen: Sterven is mijn gewin."

In de opstanding des Heeren is de troostrijke belofte gelegen, dat ook wij eenmaal zullen verrijzen en onzen Heer en Verlosser zien. Gelijk Christus ons hoofd verrees, zoo zullen ook wij, zijn ledematen, verrijzen; gelijk de leerlingen Hem zagen, zoo zullen ook wij Hem eenmaal aanschouwen; want de Heer verzekert: "Ik ben de Opstanding en het Leven: die aan Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven en ieder die leeft en aan Mij gelooft, zal niet sterven in eeuwigheid," en verder: "Het uur komt, dat allen die in de graven zijn, de stem van den Zoon Gods zullen hooren en opstaan tot het leven: die echter kwaad gedaan hebben, zullen verrijzen ten oordeel." "Dan zal de laatste vijand, de dood, vernietigd worden." Hij moet zijn buit teruggeven, al had hij hem ook duizenden jaren bezeten en al had ook de wind het stof der lijken naar de uiterste hoeken der aarde verspreid.

De waarheid der Opstanding telt tot de grootste en tevens troostrijkste waarheden des Christendoms; als een heldere ster verlicht zij den nacht dezes levens en verzoent den mensch eenigszins met het treurig lot der sterfelijkheid. In het geloof aan haar zijn wij, als de dood de banden der natuur, der liefde en vriendschap breekt, "niet bedroefd, gelijk zij, die geen hoop hebben."

De vreugdevolle hoop door de Opstanding des Heeren in de harten der geloovigen opgewekt, was dan ook mede de reden dat het Paaschfeest van de vroegste tijden der Kerk af met den meesten luister gevierd werd en als het grootste feest in den kerkelijken jaarkring gold. Reeds de H. Leo de Groote noemt het "den eenig grooten dag" en "de plechtigheid der plechtigheden." Bij de viering van het Paaschfeest waren de wegen en de toegangen tot de kerk met bloemen bestrooid, de tempels inwendig prachtig getooid en de altaren vertoonden vaandels met het beeld van den verrezen Heiland, den Overwinnaar van zonde en dood.

En ook thans nog ontvouwt op Paschen het Huis Gods al zijn pracht; het Alleluja-gezang is als een nooit eindigende jubel en zoowel in de H. Mis als in het kerkelijk officie weerklinkt het: "*Haec dies quam fecit Dominus: exultemus et laetemur in ea!*"

Heillooze Gemakkelijkheid

Men verhaalt van een dame in Brighton, in de Vereenigde Staten, met name Loodie, dat zij op haar 42ste jaar niet minder dan 28 echtscheidingen had meegemaakt. Een eigenaardige gewoonte! Zouden er menschen bestaan, die dat een gelukkig huwelijksleven durven noemen? Misschien wel. Want de begrippen omtrent de onontbindbaarheid van het huwelijk worden er door het toenemend ongeloof niet beter op.

Men heeft in de laatste maanden in verschillende landen pogingen aangewend om in Wetgeving den geest van ontzag voor het Huwelijk naar christelijke opvatting te verzwakken.

In landen, waar de overgroote meerderheid den Katholieken godsdienst belijdt, en het beginsel der onontbindbaarheid van het Huwelijk tot dus ver in volle kracht bleef gehandhaafd, trachtte men den Wetgever het breede pad der echtscheiding te doen betreden. In andere Staten, zooals de Nederlandsche, waar de meerderheid der bevolking een andere geloofsbelijdenis is toegedaan en waar dientengevolge (om redenen, die voor Katholieke landen niet bestaan) de Wetgever het beginsel wel gedeeltelijk prijsgaf, maar niettemin de echtscheiding gestreng binnen de perken eener geduldе uitzondering hield, dáár beproefde men de wegen tot wettelijke echtscheiding te vermeerderen en te verbreeden.

Men kan gerust zeggen, dat die pogingen, hier en ginds, van denzelfden aard en strekking zijn. Onbedachtzaam ongeloof wil het Huwelijk verlaagd zien tot den rang der gewone contracten, die met wederzijdsch goedvinden der beide partijen elk oogenblik kunnen verbroken worden.

Om dien eisch een schijn van redelijkheid en billijkheid te geven, is het niet moeilijk, den ongelukkigen toestand te schetsen van twee menschen, die zich in elkander vergist hebben en te laat bemerken dat zij niet bij elkaar passen, die daarom elkander volstrekt geen goed hart kunnen toedragen, en die toch genoodzaakt zijn hun leven lang bij elkander te blijven, lief en leed met elkander te deelen en elkaars hulp en steun te zijn. Die toestand is dikwijls aanwezig, zonder dat er in de wet termen gevonden worden voor echtscheiding. Dat moest veranderd worden. Waar de liefde en het vertrouwen, zoo noodzakelijk voor het huwelijksgeluk, geweken zijn, moesten man en vrouw zich geheel van alle banden kunnen ontslaan.

Te ontkennen valt het niet, dat veel huwelijken diep ongelukkig zijn, en dat het wenschelijk ware, dat verscheiden echtelieden elkander nooit hadden gekend. Wij begrijpen de verzuchting, dat het voor hen een geluk zou zijn, als zij van elkander konden afgaan. Maar wij zien daarin geen reden om de wettelijke echtscheiding al te gemakkelijk te maken waar ze bestaat of in te voeren waar zij, gelukkig, nog ontbreekt.

Wij ontwikkelen hier niet de leer der katholieke Kerk, die het christelijk huwelijk als een Sacrament beschouwt. Wij wijzen ook niet op de innerlijke heiligheid van elk wettig huwelijk, al vinden wij het treurig, dat het begrip daarvan hoe langer zoo meer verdwijnt. Wij blijven eenvoudig op practisch terrein.

Hoe gaat het dikwijls, en vooral hoe gaat het met huwelijken, die om louter menschelijke beweegredenen gesloten worden of alleen op berekening steunen? Een korte tijd van poëzie wordt door een ruwe werkelijkheid gevolgd. De echtelingen beginnen elkanders zwakheden en gebreken, die zij vroeger niet zagen of niet wilden zien, te voelen. Daar komt in de wederzijdsche genegenheid iets tusschenbeide. En wat, als de berekening, waarop het huwelijk steunde, faalt, als de beweegredenen hebben uitgewerkt?

Veronderstel, voor hen wier geweten gemakkelijk over een echt-

FEUILLETON

ESAI A SIRBI

——o——

Tin hende, koe sâ papia asina, koe otro hende ta kere, koe no ta e mes hende ta papia, ma koe ta un otro hende ta papia tras di djele.

Di tal hende mi kier contra awor, com el scapa su curpa, koe tal papiamentoe.

Algun anja pasá, mi tabata pasa na Londen for di Drury Lane te na Gaiety—Theater, ora un homber bieuw a pidi mi un limosna.

Su pia tabata lam, el a papia masjar poco-poco i su cabei blancoe a munstra su edad.

„Cuantoe probeza," mi a corda den mi mes i mi ta puntrele: „Com ta posibel, koe un homber bieuw manera bo ta sali pidi limosna? Bo no tin jioenan?"

„Si, señor, pero nan a bandona mi."

Ta berguenza," mi a respondé i mi a cohe mi portemonnaie pa mi dunele un florin, pero pa mi ta sigur, koe mi placa tabata bon gastar, mi a bisele: „warda, mi por juda bo mehor, na unda bo ta biba?"

„Un cuarto di un ora for di aki, señor kier mi hiba señor na mi cas?"

„Bam, mi ta sigi bo."

E homber ta cohe su kruknan i koe mil palabra di gradicimentoe el ta bai mi dilanti. Tabata un anochi scur, lanternunan no tabata duna basta luz pa luza e cajanan chikitoe i hangji koe nos tabata pasa, i mas koe mi no tabatin miedoe, caranan koe mi tabata mira a spanta mi a haci mi corda di bolbe.

„Nos ta leeuw for di bo cas ainda," mi a puntra e homber bieuw, i bisando esai mi a saca mi horloge, koe tabatin muchoe balor. Na e momento mi a weita e homber mira e horloge, coe wowo di deseo, i mi a ripara coe e tabatin wowo di un homber moza.

Muchoe cordamentoe a pasa mi cabez, pero mi gustoe di juda tabata mas grandi koe mi prudencia i mi tabata sigiele.

Porfin el a keda para diciendo: „Aki mi ta biba, señor," e ta habri porta i e ta subi trapi koe tantoe liheresa, koe mi no por a comprende.

Arriba di tres piso el a keda para i den scuridad mi ta tendele busca jabi i zono di un jabi den un candal bieuw.

„Un momento, señor, lo mi cende un bela."

Algun seconde a pasa i mi a mira un luz chikitoe den un kamber koe tabata parce mi basta grandi. E pididor di limosna ta pasa tras di mi lombra i ta sera porta na jabi

Mi a corda di haja un kamber miserabel i pober koe algun stoel kibrá, pero den esaki mi a weita bonita meubel i ariba vloer un bonita tapijt.

„Kiko esai ta nifica?" mi a puntra koe admiracion. „Bo a ganja mi!"

Mi a bai na porta di kamber pa sali. E homber bieuw a disparce i mi a mira un homber di 35 anja koe un barba i cabei falsoe den su manoe.

„Parce bo ta admira," e dici koe bofon, „bo ta mira milagronan no a kita for di mundoe ainda, mi pia a bira bon i ata mi kruknan.

„I kiko bo kier awor?" mi a puntrele sin munstrele, koe mi tabata jen di spantoe.

„Bo mester fia mi bo horloge," e dici, „esun di mi a kibra i bo horloge ta parce un horloge di balor, sigur lo el ta camna bon."

„I esai ta toer kiko bo kier?" mi a puntra.

„No bo portemonnaie tambe mi kier. Mi no tin placa awor i mi bankero no t'aki awor.

„Bagamundoe;" mi a grita awor, „habri porta i larga mi bai."

Mi tabata desarmá, pero mi no tabatin miedo pa bringa un poco coenele, ma el a saca un revolver i dici: „No, bo no ta sali, promer portemonnaie i bo horloge.

Mi a bula atras. Mi rabiá, mi furia tabata asina grandi koe mi no por a papia. Kiko mi por a haci contra e homber armá, koe toer momentoe por a mata mi?

Pero mi a haja un bon idea.

„Warda homber, atatin mi a cohe bo!" un boz ta grita tras di su lomba.

Spantar el a bira cabez, mi a haci uzo di e ocasion i mi a ranca e revolver for di su manoe.

„Awor ta mi ora," mi dici, mientra mi ta hinca e revolver den su cara.

„Habri porta, sino mi ta tira bo mata.

Kiko el kier a haci, el mester a habri, i mi a sali.

Mi a jega mei ora laat na Gaiety theater,

E revolver mi a warda como recuerdo.

——o——

scheiding heen kan, levert de wet groote moeilijkheid op. Zij neemt maar niet elke reden aan om den huwelijksband te verbreken. Dan zullen de gehuwden, als ten minste de oneenigheid nog niet al te groot is, zich trachten te schikken in het onvermijdelijke. Wetend dat zij bij elkander zullen moeten blijven en het leven met elkander zullen moeten dragen, zullen zij trachten den vrede te bewaren. Hun levensgeluk zal dan verre van volmaakt zijn, maar zij zullen door wederzijdsch toegeven trachten hunne lasten niet zwaarder te maken.

Is integendeel de wetgeving bijzonder gunstig voor de echtscheiding, dan zal eerder het tegenovergestelde plaats grijpen. Zij vergrooten elkanders gebreken en onbebbelijkheden. De kleine verwijdering maken zij tot een breede klove. In plaats van een onaangename verhouding komt een onoverwinnelijke afkeer. Zij weten nu eenmaal dat zij zich van elkander kunnen ontdoen.

Het getal der echtscheidingen zal dan niet alleen toenemen in verhouding tot het getal redenen, die ze voor de burgerlijke rechtbank wettigen, maar het zal die verhouding overtreffen. Want men zal in de gelegenheid zijn een reden te *maken*. En dat zal men zeker, als er nog andere beweegredenen en berekeningen in het spel komen.

Frankrijk is hierin een afschrikkend voorbeeld. Jaar op jaar neemt daar het aantal echtscheidingen toe. In het departement der Seine alleen worden er jaarlijks meer dan 2000 uitgesproken. Wat daar ook ongelukkig werkt, is de inschikkelijkheid der rechters. Zoo het hun maar eenigszins mogelijk is een reden tot echtscheiding, als geldig en wettelijk te erkennen, begunstigen zij de verbreking van den huwelijksband. Dikwijls geven zij een gunstige uitspraak, tegen den geest der wet in.

* *

Nog in andere richting zou die groote gemakkelijkheid heilloos werken. De huwelijken zouden veel lichtvaardiger worden gesloten Zij die niets begrijpen van de heiligheid dier verbintenis — en hun aantal neemt toe — zouden steeds meer het huwelijk gelijkstellen met elke gewone overeenkomst. In de zekerheid dat het hun weinig moeite zou kosten om te scheiden, zou men er minder ernstig over denken alvorens een beslissenden stap te doen. Nu reeds gaan velen met zulk een verantwoordelijke onberadenheid te werk, terwijl zij weten dat zij een vereeniging aangaan voor hun leven,— zou het er dan beter op worden, als het gewicht ervan verminderd werd door een gemakkelijke wetgeving op de echtscheiding?

Op die wijze zouden veel huwelijken reeds geknakt zijn in hun oorsprong, omdat zij ten minste *konden* beschouwd worden als een tijdelijke overeenkomst.

Wat wordt er op die wijze van het huwelijk, ook afgezien van allen godsdienst en alle zedelijkheid?

In een socialistischen Staat zou het huwelijk, gelijk wij het thans nog opvatten om zoo te spreken niet bestaan. De atheïstische materialistische levensbeschouwing, die aan het socialisme ten grondslag ligt, is onvereenigbaar met de onontbindbaarheid van het huwelijk. Als het hoogste doel van den mensch gelegen is in het bezit van zooveel mogelijk aardsche genietingen, waarom zou men hem dan gekneld houden onder het juk van een echtvereeniging, die hem niet meer aanstaat? Daar houdt alles op wat den mensch tot eenige zelfoverwinning en zelfbeheersching zou kunnen noodzaken. Wie zich eenig denkbeeld wil vormen van 't geen het huwelijk zou beteekenen in het socialistische stelsel, sla het werk van Bebel open, *Die Frau*, en hij zal er meer dan genoeg van hebben.

Naarmate de materialistische beginselen meer het leven gaan beheerschen, naar die mate neemt ook de ernstige opvatting van den huwelijksband af. Vandaar dat men ook buiten de socialistische kringen zoo luchtig daarover denkt.

Doch door dat losser maken van den huwelijksband vernietigt men het huisgezin. En dat zou zich wreken op de geheele maatschappij. Deze bestaat uit de huisgezinnen als ledematen. En hoe zou een gezond maatschappelijk organisme mogelijk zijn, als de leden innerlijk krank zijn?

Wat zou er terecht komen van de opvoeding der kinderen? Deze wordt niet zoo spoedig en gemakkelijk voltooid. Zelfs zeer lang genieten de kinderen den steun hunner ouders. Moet men de opvoeding overgeven aan den Staat? Maar de ouders zijn de natuurlijke opvoeders van het kind. Het is juist deze wezenlijke plicht der ouders, die de onontbindbaarheid van het huwelijk noodzakelijk veronderstelt.

Hoe zullen de kinderen eerbied kunnen koesteren voor hun ouders, die zich zoo gemakkelijk van de plichten des huwelijks ontslagen hebben, die elkander wildvreemd zijn geworden, die misschien beiden van het eene huwelijk in het andere overgaan. Alle familiebanden worden losser.

Maar nu stelt men ons voor zulke gehuwden, die de genegenheid voor elkander verloren hebben, die ongehuwd of in verbinding met een ander veel gelukkiger zouden leven. Is hun toestand niet ongelukkig? Is voor hen het huwelijk niet een zware last? Niemand zal het ontkennen. Moet dan met het oog op dezulken de wetgeving op de echtschiding niet gemakkelijk gemaakt worden? Neen!

Men houde wel in het oog, dat het huwelijk in de eerste plaats moet dienen voor het welzijn der geheele maatschappij. Welnu, de inschikkelijkheid van den Wetgever op het punt van echtscheiding is voor de maatschappij noodlottig. Dan kan men de ongelukkig getrouwden beklagen: — maar aan hen de maatschappij op te offeren gaat niet aan.

Wij zouden hier gemakkelijk de gevolgtrekking kunnen maken, dat bij het aangaan van een huwelijk en bij het dragen van zijn lasten de mensch door hoogere beginselen moet geleid worden dan zij vooronderstellen, die in het huwelijk een gewone verbintenis zien gelijk elke andere. Maar dan kwamen wij licht op godsdienstig terrein. En dat wilden wij niet. Daarom hebben wij ook zoo weinig klem gelegd op de natuurlijke onontbindbaarheid van den huwelijksband.

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

De Gouverneur is verhinderd Zondag 5 April a. s. bezoeken af te wachten.

De Adjudant van den Gouverneur,
VAN WINGEN.

El Cronista, orgaan van Columbiaansche ultra-radicalen, die zich het air geven, als vertegenwoordigden zij het grootste en verlichtste gedeelte der bevolking van Columbia, spuwt, in nummer 39, vuur en vlam tegen Dr. Rafael Nuñez, den binnen en buiten zijn land met roem bekenden staatsman en dichter.

En de niet minder vermaarde Garcia Moreno wordt met zuiver radicale galanterie geheeten *"el más negro buho, que la humanidad conoció."*

Lieve Hemel! wat zijn die Columbiaansche heethoofden toch onvoorzichtige menschen!

Begrijpen zij niet, dat zij door zulke liefelijke kwalificeering van vermaarde land- en rasgenooten zich zelve, onbekende grootheden als ze zijn, aan het gevaar blootstellen van gehouden te worden voor verjaagde vleermuizen?

— In hetzelfde nummer 39 vindt men, onder den vleienden titel *Perros y Policias* een allergoedkoopst geestig stukje, gesteld in den gewonen radicaal-hoffelijken trant, en waarin, naar aanleiding van het opvangen van honden zonder halsband, voor onze Curaçaosche Politie de smadelijke naam van *hondenjagers* geïnsinueerd wordt.

Hondenjagers? Eilieve, laat *El Cronista* de koppen eens monsteren op het wrakke scheepje, waarmede zijn Columbiaansche vriendjes voor Curaçao ten anker zijn gekomen, zou het dan wel zoo zeker zijn, dat hij geen verwoed b l a f f e r ziet, die half Curaçao uit den slaap houdt, maar, ofschoon niet gehalsband, door onze goede Politie eer beschermd dan bemoeilijkt wordt?

Is de dankbaarheid ook al geschrapt op het deugdenlijstje der radicalen?

En de kieschheid?......

Of zou, bij eenig gevoel voor deze deugd, een orgaan dat speciaal de belangen vertegenwoordigt eener buitenlandsche partij, zulke *would-be* geestigheden over de politie-maatregelen van ons Bestuur niet terughouden en onderdrukken, intijds bedenkende, dat de rol van den stekeligen gast uit de fabel die de hem verleende gastvrijheid tot een plaag voor den gastheer maakte, alles behalve dankbaar is?

Bij Gouvernements-beschikking dd. 30 Maart j. l. is aan den brigadier bij de brigade maréchaussées alhier A. E. Bienvenu, op zijn verzoek, een eervol ontslag uit 's land dienst verleend.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Johana Lacle, Willem Serni, Julian Salazar, Isabel Pitre, Leonora Sion, Paulo Emilio Gonsalo D., Mimi Rimer, Rebbi Mousje Kadoel Kakines, Charles Perkins, Luisita Marchena, Leon B. Wefer, Melchor Martinez, Francesco Tustole, M. van de Karden, Anita Jandroep, Francisco Lacruz, Jose M. Monsanto.

Niet voorzending vatbaar: N. Rolando— Barcelona, Alfredo Salas— Caracas.

BUITENLAND.

EEN DÉBÂCLE.

Zóó mag men de verpletterende nederlaag, door de Italianen in Afrika geleden, thans wel noemen. Naarmate er meer bijzonderheden omtrent den bloedigen strijd op 1 Maart bekend worden, blijkt ook met steeds ijselijker duidelijkheid, dat de overwinning van den Negus volkomen is geweest en Baratieri's troepen totaal zijn in de pan gehakt. Generaal Lamberti, de Italiaansche bevelhebber te Asmara, noemt de nederlaag "reusachtig" en Baratieri zelf moet erkennen, dat zijn terugtocht ontaardde in een ordelooze vlucht en dat de omvang van het geleden échec nog niet in zijn geheel kan worden overzien. Van de sterke brigade-di Bormida, welke bij den aanval op de Abessinische stellingen den rechtervleugel vormden, is nog altijd geen bericht ontvangen. Vermoedelijk is zij dus totaal vernietigd. De aanvoerders van den linkervleugel en van het centrum, de generaals Albertone en Arimondi, zijn eveneens verdwenen en, naar verzekerd wordt, het voornaamste gedeelte hunner troepen met hen. Generaal Celare sneuvelde. Baratiere zelf slaagde er in met generaal Ellena, die over de reserve het bevel voerde en licht gewond werd, te ontkomen, maar het overschot zijner troepen, (welke op 1 Maart nog omstreeks achttien duizend man sterk waren) is geheel verstrooid en bovendien van zijn voornaamste wapen, de berg-artillerie, beroofd.

Het is duidelijk, dat de Italianen in de val zijn geloopen. Wat den opperbevelhebber bewoog tot den aanval op Adoua, waar Menelik zijn hoofdkwartier had, over te gaan, is nog niet klaar. Volgens den een wilde hij door een stouten *coup* zijn geknakt prestige herstellen en vóór de aankomst van generaal Baldissera toonen, dat hij wel degelijk in staat was, de leiding der operatie's te voeren. Volgens den ander is eigenlijk de pers aansprakelijk voor den aanval, daar zij, sinds het gevecht bij Ambalagi en vooral sinds de overgave van Makallé, den generaal op heftigen toon verweet, dat hij niet actief durfde optreden en dat het hoog tijd was een *man* in zijne plaats te zenden. De regeering nu stemde tot zekere hoogte met deze grieven in, daar zij aan Baldissera de taak opdroeg, welke tot dusver aan Baratieri was toevertrouwd. Een derde lezing luidt, dat de generaal door valsche berichten op een dwaalspoor was gebracht. Men had hem verteld, dat Menelik met een groot deel van zijn leger naar Axum, de oude keizersstad, was getrokken, om zich daar met zijne gemalin tot souverein van Abessinië te laten kronen. En zoo meende Baratieri, dat hij een prachtige gelegenheid had, om de rest van het vijandelijk leger in Adoua te kunnen slaan. Men weet echter, dat de Italianen de geheele armée der Abessiniërs — ongeveer 80,-000 man sterk — tegenover zich vonden.

Maar er is nog een vierde lezing en deze is wel het meest waarschijnlijk. Het gevaar zou namelijk hebben bestaan voor algeheele omsingeling van Baratieri's leger, zoodat zijn aanval eigenlijk meer een uitval kan worden genoemd, een hopelooze poging, om te voorkomen, dat de ijzeren ring der vijanden zich ten slotte van alle kanten om hem sloot.

Wat hiervan echter ook zij, de attaque verschijnt in een zonderling licht, wanneer men bedenkt, dat slechts twee dagen te voren, den 28 Februari, de Italiaansche regeering nog een telegram van Baratieri ontving, althans zegt ontvangen te hebben, meldende dat de positie van den vijand onneembaar was. Er moet dus wanneer de mededeeling van het telegram juist is, wel iets bijzonder zijn gebeurd, dat de generaal zoo plotseling van meening kon veranderen.

De verpletterende nederlaag der Italianen is, behalve uit hunne inferioriteit in getal, ook voor een groot deel te verklaren uit de gesteldheid van het terrein. Om Adoua, dat op een steilen bergkam is gelegen, te bereiken, moesten hunne drie kolonnes bergpassen doortrekken, waardoor zij in verschillende dalen van elkander werden gescheiden en de vijand hunne verspreide brigades een voor een kon aanvallen en verpletteren. Door de heuvelingen kon er ook geen sprake van zijn het geschut in den terugtocht, of liever in de verwarde vlucht mee te voeren. Men moest bijna alle stukken omstreeks 60 in getal, of in de ravijnen werpen, of prijs geven aan den vijand.

Hoeveel manschappen er thans nog van generaal Baratieri's leger over zijn, wordt niet gemeld. De generaal-zelf kan, gelijk wij reeds zeiden, de geleden ramp nog niet overzien, maar uit zijne mededeelingen blijkt reeds voldoende, dat van zijne strijdkracht het grootste deel is verloren gegaan. Italie heeft thans geen leger meer, sterk genoeg, om den Negus met kans op succès het hoofd te bieden en generaal Baldissera, die te Massowah is aangekomen, zal nieuwe versterkingen moeten aanvragen. Meer dan zestig duizend man acht hij noodig om den oorlog *a fond* te kunnen voeren, maar de vraag rijst: zal Italië een strijd op zóó groote schaal kunnen aangaan?.... Het land is arm; het heeft reeds een schuld van veertien milliard; de belastingen zijn er bovenmatig opgedreven en nog staat men aanhoudend voor deficitten. Wat zal het dan worden, wanneer de krijg tegen Menelik tot het uiterste wordt voortgezet, een krijg, welke nu reeds iederen dag een millioen lire kost?....

Nog andere overwegingen komen hier in aanmerking. Door groote offers te besteden aan de Afrikaansche campagne, wordt de positie van Italie in Europa ernstig bedreigd. Reeds in 1887, toen Italië zich met Duitschland en Oostenrijk tot het drievoudig verbond vereenigde, werd de opmerking gemaakt, dat de koloniale onderneming aan de Roode Zee te veel van zijn krachten zou vergen. De Italianen hadden toen ook een nederlaag geleden en wel bij Dogali, maar thans is de toestand veel bedenkelijker, want wat men destijds nog slechts *mogelijk* achtte, is nu *werkelijkheid* geworden. Geheel Abessinië heeft, met de omliggende stammen, de

wapenen tegen Italië opgevat en den indringer tot driemaal toe een zware nederlaag bezorgd. Ambalagi, Makallé en Abba Garima zijn als zoovele mijlpalen van Menelik's zegetocht geworden, en terwijl de Italianen reeds tegen hem-alleen geen stand kunnen houden, worden zij nu óok nog bedreigd door de Mahdisten! Inderdaad, de toestand is hoogst kritiek. Engeland zou een échec als door generaal Baratieri geleden is, kunnen weerstaan, maar het rijk van koning Umberto is zwak en economisch ziek, doodziek. Crispi en zijne voorgangers hadden gehoopt in Afrika lauweren te zullen plukken. Zij hadden gehoopt, dat Italië daar ginds, aan de Roode Zee, zijn kracht als groote mogendheid zou kunnen toonen. Zij hadden gehoopt hunne politiek — een politiek van anti-clericalisme — te schragen door de verovering van een groot koloniaal gebied en aldus de aandacht af te leiden van de toenemende ellende in het binnenland.... Maar ook die hoop is gebleken ijdel te zijn. De „hooge politiek" is andermaal uitgeloopen op een geweldigen tegenslag met duizenden menschenoffers en verhoogde deficitten, welke het dreigend bankroet slechts kunnen verhaasten.

Waarlijk, daar rust geen zegen op de ondernemingen van het moderne Italië. En mannen als Crispi, die weleer het ijverigst zich roerden, om Christus Stedehouder te onttronen, brengen het land geen geluk aan. Sinds een kwart eeuw zetelen zij te Rome, deze mannen, zij besturen het land, het geluk des volks berust in hunne handen. En wat zien wij? De Maçonnerie triomfeert en de eene ramp volgt op de andere; het slijk van schandalen bespat de hoogst geplaatste personen en het pauperisme breidt zich als een lepra uit over het eertijds bloeiende schiereiland.

En daarbij komt thans, als ware de maat van vernedering en ellende nog niet vol genoeg, het jammerlijk fiasco der kolonie politiek. Een kreet van verontwaardiging stijgt op uit de natie. Reeds belette het volk op meer dan éene plaats, dat de troepen vertrokken, die voor Afrika waren bestemd. Het instinct der massa zegt, dat de koloniën aan de Roode Zee een afgrond zijn, waarin al wat er van Italië's eer en welvaart nog over is, op schrikbarend snelle wijze wegzinkt. En daarom wordt der regeering toegeroepen: tot hiertoe en niet verder.

De positie, waarin het gouvernement zich bevindt, is uiterst moeilijk. Wil het de koloniale politiek voortzetten, dan is een staatsbankkroet te duchten, terwijl van den anderen kant Italië's prestige een onherstelbaren knak krijgt, wanneer de geleden schande ongewroken blijft. Van links en van rechts dreigt gevaar en koning Umberto, de souverein van het geüsurpeerde Rome, zit met zijne ministers tusschen twee vuren!

Rome. — De H Vader ontving het H. College, dat hem ter gelegenheid van den verjaardag zijner kroning kwam gelukwenschen. In antwoord op de toespraak der kardinalen hield de Paus een rede, waarin Z. H. verklaarde, dat de langdurige en overstelpende werkzaamheden, welke het Pontificaat met zich brengt, Hem naar de eeuwige rust zouden kunnen doen verlangen maar dat Hij niet weigerde zijn arbeid voort te zetten. wanneer Hij daarmede de glorie Gods en de belangen der Kerk kon dienen. Z. H. herrinnerde daarna aan de hereeniging van vele Kopten met de Kerk en deelde mede, dat spoedig bisschoppen zouden worden gezonden naar de nieuw-herstelde zetels van Hermopolis en Thebe. Terzelfder tijd sprak Leo XIII, de hoop uit dat met Gods goedheid de eenheid in de Christenheid binnen niet te lang tijdsbestek werkelijkheid zou worden.

Ten slotte betuigde de Paus (zonder den vorst met name te noemen zijd leedwezen over de treurige daad van Ferdinand van Bulgarije, die, het woord van het Evangelie vergetende, zijn ziel eigen en die van zijn zoon opoferde daar hij de beweegredenen der meschelijke politiek hooger stelde dan de eischen van het chistelijk geweten. Moge God de dwalende verlichten en niet toelaten, dat dit treurige voorbeeld het oogmerk, dat Wij nastreven, nl. de vreedzame uitbreiding van het rijk Gods op aarde, belemmere of belette. Z. H. besloot met hemels besten zegen over het H. College af te roepen.

De Paus zag er goed uit en gaf geene teekenen van vermoeidheid.

—De H. Vader heeft een belangrijke som doen toekomen aan den katholieken kring van St. Pieter. Bij gelegenheid van den gedenkdag zijner kroning, heeft de H. Vader aan de armen van Rome 10. 000 frs. doen uitdeelen.

Italie.—Het tooneel in de zitting der Italiaansche Kamer van Donderdag 5 Maart moet onbeschrijfelijk zijn geweest. Het leek wel een gekkenhuis, zoo werd er geschreeuwd en gescholden. De opgewondenheid der oppositie, welke toch reeds buitengewoon groot was, nam nog toe door de spoedige verdaging der vergadering, waardoor zij in haar voornemen om Crispi eens ferm onder handen te nemen, werd verhinderd. Thans moest zij er zich toe bepalen hem uit te schelden. Uitroepen als „schurken, roovers, bandieten!" waren nog de zachtste scheldwoorden, die den ministers onder het oorverdoovende rumoer der vergadering naar het hoofd geslingerd werden.

Toen Crispi het woord nam, was het doodstil, maar nauwelijks had hij medegedeeld, dat het kabinet zijn ontslag had ingediend, of de storm brak los. Het applaus was geweldig en zelfs de dames in de hofloge namen daaraan deel. „Er uit, er uit!" gilde men, zich tot de ministers richtende en de ironische strijkages van den demissionairen premier deden de woede nog stijgen. Toen de leden van het kabinet de zaal verlieten, was de storm in vollen gang en het duurde zeker wel een kwartier, voor de rust een weinig was hersteld. De minister van Oorlog, generaal Mocenni, die niet als Crispi een omweg had gekozen om zich naar de Kamer te begeven, werd door de menigte op een fluit-concert onthaald. In de woning van Crispi werden de ruiten ingeslagen, evenals in de redactiebureelen van de officieuze *Tribuna* en de *Popolo Romano*. Prins Odescalchi werd door het gepeupel met een pak slaag bedreigd omdat hij weigerde: „Leve Menelik!" te roepen. Elders hield het volk een betooging voor De Felice, den leider van den opstand op Sicilië, die nog steeds gevangen zit, en riep: „Als het Parlement hem niet in vrijheid stelt, doen wij het zelf!" Gelukkig dreef een stortregen de menigte uiteen.

Te Parijs liep zelfs het gerucht, dat Crispi met messteken zou zijn vermoord. Dit gerucht bleek echter onwaar te zijn.

In Afrika ziet het er intusschen allertreurigst uit. Men heeft nog altijd geen tijding van de generaals Arimondi, Albertone en Da Bormida. Te Asmara, op betrekkelijk korten afstand van Massowah, komen voortdurend troepen vluchtelingen aan, de meeste zonder officieren. Het aantal dezer laatsten, die vermist zijn, bedraagt meer dan honderd-vijftig. Vermoedelijk is een deel van het geslagen leger gevlucht naar de vestingen Adingri en Adigrat, welke thans door den vijand zijn ingesloten. Vooral te Adigrat moeten veel vluchtelingen zijn en daar de levensvoorraad klein is, kan de val van deze plaats, waar de opperbevelhebber zijn hoofdkwartier had, niet lang uitblijven.

Ook omtrent den strijd-zelf is het volle licht nog niet ontstoken. De Parijsche *Temps* beweert, dat Baratieri niet aanviel, maar werd aangevallen, toen hij zich poogde terug te trekken. De *Tribuna* houdt echter staande, dat de generaal aanvaller was en al zijne officieren, op uitzondering van majoor Sala en eenige andere, vóor den aanval stemden.

Volgens de laatste lezing heeft de strijd zich aldus toegedragen. Nadat de drie kolonnes, gelijk gemeld is, waren opgetrokken, waagde generaal Albertone zich te veel naar voren. De geheele Abessinische krijgsmacht stortte zich op hem, ondanks het hevig geschutvuur van den door de Italiaansche artillerie bezetten heuvel. De actie der artillerie was schitterend, ook nadat de vlucht reeds begonnen was. Het hoofdkwartier bleef werkeloos. De kolonne Arimondi, op bevel van Baratieri afgezonden om Albertone te helpen, kwam te laat. Na vier uur strijd, begonnen de inlandsche hulptroepen, de Askaris, te vluchten en sleepten de Italiaansche troepen mede, wier vlucht vervolgens veel wanordelijker was dan die der inlanders. Tevergeefs trachtten de generaals Baratieri en Arimondi met den revolver in de hand de soldaten tegen te houden. De Amhara's, die in de eerste gelederen van het Abessinische leger streden, richtten een verschrikkelijke slachting aan. De vervolging werd echter niet lang door den vijand voortgezet.

Volgens de *Riforma*, Crispi's orgaan, dat blijkbaar alle schuld voor de geleden ramp op Baratieri tracht te schuiven, had de generaal niet achttien duizend, maar veertig duizend, man onder zijne bevelen. Dit leger is echter niet geheel in den slag geweest, daar te Adigat en op verschillende andere plaatsen troepen in garnizoen waren achtergebleven.

Naar sommige berichtgevers melden zou Italië er ernstig aan denken vrede te sluiten. De koning vreest een omwenteling in zijn rijk en wil daarom zoo spoedig mogelijk den oorlog in Afrika beëindigen. Reeds moeten onderhandelingen met den Negus geopend zijn. Ook heeft de koning langdurige conferenties gehad met den Afrikareiziger Franzoi, en moet hij hem met een opdracht naar Menelik hebben belast. Franzoi is van oordeel, dat de Italianen zich moeten bepalen tot een defensieve taktiek, met den driehoek gevormd door Keren, Asmara en Massowah tot basis. Het best zou zijn, een eervollen (?) vrede te sluiten en de kolonie te verlaten, want deze is absoluut onvruchtbaar en zal voor de Italianen nooit eenige waarde hebben, terwijl de verovering schatten zou kosten. Menelik is volgens Franzoi volstrekt geen wilde; hij wenscht alleen in vrede te leven, en zoo hij bereikt heeft wat hij begeert, zal hij naar zijn gebied terugkeeren.

Dat hij geen wilde is heeft Menelik o. a. bewezen door aan het comité te Genève den wensch te kennen te geven toe te treden tot het Roode Kruis.

—Koning Humbert van Italië heeft thans toegestemd in de vorming van een Ministerie, waarin Di Rudini optreedt als President en voor Binnenlandsche Zaken, Ricotti voor Oorlog, Admiraal Brin voor Marine en de Hertog van Sermoneta voor Buitenlandsche Zaken. Justitie viel ten deel aan den Senator Costa, Financiën aan Bianco, Schatkist aan Colombo, Openbare Werken aan den Senator Perazzi, Onderwijs aan Gianturo, Landbouw aan Guiccardini en Postwezen aan Carmine. De beide Kamers zijn bijeengeroepen. Het sluiten van eenen niet dan eervollen vrede met Abessynië, 't welk het nemen eener bescheidene „revanche" niet buiten de bedoeling laat, schijnt de grondslag te wezen, waarop men het eens is geworden. Voorts zou een bezuiniging op de oorlogsbegrooting zijn voorgenomen van 25 millioen. Het wordt bevestigd, dat het met zooveel moeite veroverde Kassala ontruimd is. Adigat houdt zich nog staande. Humbert wilde op zijn naamdag niets van feestelijkheden weten. Daarentegen zou di Rudini voor dien dag een amnestie af kondigen voor een aantal, destijds door een krijgsraad gevonnisden en voor vele slachtoffers van Crispi's berucht „domicilio coatto," het aanwijzen van eene bepaalde, niet altijd even aangename verblijfplaats. De heer Villa zal als Kamer-President aftreden. — Eenige honderden jonge Italianen, die behoorden tot de reserve, welke het eerst onder de wapenen zal geroepen worden, zijn over de Oostenrijksche grens gevlucht, om den actieven dienst te ontgaan.

Engeland en Venezuela.— Een lijvig Blauwboek over de Venezuelaansche quaestie is in het Engelsche parlement uitgedeeld. Het bevat documenten uit de Spaansche archieven en uit andere bronnen, en even eens de over deze quaestie gevoerde briefwisseling, loopende van 1595 tot 12 October 1893. De strekking van het Blauwboek is, dat de aanspraken van Venezuela niet op de feiten gebaseerd zijn, maar dat Engeland altijd een verzoeningsgezinden geest getoond heeft.

Spanje.— De Spanjaarden hebben eenig succès behaald op Cuba. De opstandelingen werden verslagen in verscheidene gevechten, met name te Mamy, waar van de drieduizend man opstandelingen 35 werden gedood en 50 gewond, terwijl zij veel wapenen, schietvoorraad en paarden verloren. De Spanjaarden hadden vier dooden en negentien gewonden. De prins van Bourbon, zoon van den hertog van Caserta, onderscheidde zich in den strijd.

De Spaansche universiteiten zijn tijdelijk gesloten wegens de heerschende opgewondenheid tegen de Ver. Staten. De regeering heeft besloten een buitengewoon krediet beschikbaar te stellen voor de vloot.

De hertog van Tetuan is weer minister van Buitenlandsche Zaken geworden.

De Senaat der Ver. Staten schijnt een weinig in te binden. Hij heeft benedengenoemde scherpe resolutie van de Kamer niet aangenomen, maar een bijzondere commissie benoemd, om met de commissie uit de Kamer van Afgevaardigden te beraadslagen.

V. S. van N.-Amérika.—Ofschoon Cleveland en zijne ministers de motie van den Senaat niet steunen, is het Huis van afgevaardigden in de voetstappen der senatoren getreden. Met verpletterende de meerderheid, 263 tegen 10 stemmen, werd een resolutie gelijk aan die van Senaat goedgekeurd. Er is echter nog eenig verschil. De resolutie van het Huis heeft, behalve dat zij beslist den feitelijken inhoud van het besluit van den Senaat herhaalde, bovendien nog een passage, waarin verklaard wordt, dat de regeering met het oog op de nauwe betrekkingen en den uitgebreiden handel tusschen Cuba en de Vereenigde Staten en de verliezen door Amerikanen geleden, zich gereed moet houden om de belangen dier Amerikanen te beschermen, zoo noodig door tusschenbeide te komen. Deze motie is dus nog krasser. Intusschen heeft de Senaat, niet voor de Kamer willende onderdoen, in alle haast een wetsvoorstel aangenomen om de marine met duizend man te versterken en ingeval van nood te zeemilitie onder de wapenen te roepen en transportschepen te bevrachten.

Dit voorstel bevat niets meer of minder dan een oorlogsverklaring aan Spanje. De senatoren schijnen te verlangen, dat de Ver. Staten de Cubanen desnoods met geweld van wapenen te hulp komen. Nog is een resolutie voorgesteld door den heer Gosman, waarin den minister van Marine Herberdt wordt opgedragen een commissie te benoemen tot onderzoek van het eiland Navassa bij Cuba, om er een kolenstation te vestigen.

Welke beteekenis onder de gegeven omstandigheden zulk een kolenstation zou hebben, behoeft niet te worden gezegd.

De senatoren en afgevaardigden hebben trouwens bij hunne redevoeringen over de Cubaansche quaestie geen blad voor den mond genomen. In de Kamer kwam een der leden er rond voor uit, dat men oorlog met Spanje wilde en in den Senaat werd een taal gevoerd, welke verontwaardiging der Spanjaarden alleszins wettigt. Tot de brutaalste sprekers behoorde de heer Sherman, een der oudste en in zijn taal anders een der voorzichtigste leden; hij verklaarde, dat voor de Vereenigde Staten de tijd gekomen was, om een eind te maken aan een "bijna onbeschijfelijke misdaad": Spanje's bestuur is er altijd een van de ijzeren hand en van onderdrukking geweest, en hij noemde Pizarro en Alva; de "humane" Martinez Campos is door den "slachter" Weyler vervangen, zeide hij, en hij bepleitte ten slotte de inlijving van

Cuba, niet bij de Vereenigde Staten, maar bij Mexico !!

Andere senatoren lieten zich al even heftig uit. Alleen de heer Caffery protesteerde tegen eene inmenging van de zijde der Unie.

Het schijnt intusschen, dat men hier weer met een geldzaak te doen heeft. Er is voor de senatoren en afgevaardigden een duitje te verdienen, wanneer de opstandelingen de overwinning behalen.(?) Volgens een telegram uit New-York aan de *Imparcial* van Madrid, zou len de Cubanen de uitgifte van een leening van 100,000,000 dollars voorbereiden, en zou een deel der schuldbrieven reeds zijn aangeboden aan Amerikaansche senatoren en afgevaardigden, om daarvoor de erkenning als oorlogvoerende partij te verkrijgen.

Is dit zoo, dan schijnt dus ook op den bodem van deze quaestie weer de machtige dollar te liggen en verontzedelijkt het geld voor de zooveelste maal de politiek.

Te Barcelona in Spanje hielden de studenten opnieuw een betooging tegen Amerika : de gendarmes moesten verscheiden malen een charge maken.

In andere plaatsen heeft men de demonstraties weten te voorkomen. Te Madrid is alles rustig.

Een dépêche van den Amerikaanschen gezant te Madrid, den heer Taylor, meldt, dat Spanje volledige satisfactie heeft aangeboden voor het incident te Barcelona.

ADVERTENTIES

BUSQUEMOS LA VERDADERA CAUSA

Durante el excesivo frío del último invierno, se encontraron en Londres muchas personas muertas en sus propias casas. No había misterio alguno respecto á ninguno de los casos. Sin alimento, sin *fuego*. Esto esplicaba la triste historia. La enemigo que les había quitado la vida, era la *Pobreza*, el único malhechor que no está al alcance de la policía y de los jueces. Si estos rígidos cadáveres hubieran sido los de gente rica y de posición, cuanta no hubiera sido la excitación, que de moverse y correr la policía secreta; que de extensas columnas en los periódicos comentando tales casos; que avalancha de preguntas y teorías de todas partes, pues siempre la *causa desconocida* levanta y despierta el interés y la investigación. Sin embargo, cuan trivial es el caso de algunas personas muertas de hambre y de frío, aunque en si sea muy triste, comparado con el problema, de las *causas desconocidas* de las *enfermedades*, lo cual barre diariamente multitudes de la raza humana en todas las estaciones. Véase un ejemplo:

"Por espacio de cuatro años," dice un corresponsal, "había sufrido grandes dolores en el estómago, en la cabeza, en los miembros todos y, más ó menos en cada parte de mi cuerpo. Perdí el apetito, y si tomaba alimento, no era ni por deseo, ni por gana, sino por la necesidad de tener que hacerlo así. Tenía un gusto desagradable en la boca, y después de comer sufría languidez, pesadez en el pecho y gran acedia en el estómago. Un fluido agrio me subía algunas veces á la garganta, con una sensación acre y ardorosa.

"Así pues, como es de inferir, tomaba el menor alimento posible, por lo que inevitablemente me puse débil y nervioso, á causa de la falta de alimento. Mi condición era muy complicada y alarmante. Si comía, el alimento me castigaba, como si el comer fuera una ofensa contra la naturaleza. Si *no* comía, caía en la debilidad y con los dolores, como si la dieta fuese una equivocación y crimen.

"Y lo que más aumentaba mental, era mi imposibilida cer cual podra ser la *naturaleza y causa* de mi enfermedad. Estando pues ignorante de este punto vital, todos mis esfuerzos para conseguir alivio y curación, eran por consecuencia, esperimentos, hechos solamente á ciegas. Me sería imposible aunque á ello me viera obligado, espresar con palabras cuanto he sufrido.

"Hice uso de muchas medicinas sin ningun buen resultado, hasta habiendo descrito mi estado á Juan Villar al, empleado en la muy conocida droguería de Don José Rodriguez de esta localidad, dicho señor me recomendó, afortunadamente, que tomará el Jarabe Curativo de la Madre Seigel. Compré una botella inmediatamente y despues usé tres mas, teniendo el gran gusto de decir que su resultado fué notabilisimo. Bajo la influencia de este medicina (la cual merece indudablemente llamarse "*curativa*") los sintomas disminuyeron rápidamente y en poco tiempo mi enfermedad desapareció por completo, llévandose consigo, una tos muy pertinaz que me habia molestado desde que era niño. Hoy soy uno de los más activos defensores del Jarabe Curativo de la Madre Seigel, y agradezco mucho á Vd. el haberlo introducido en España.

"También he aprendido por medio de la publicación que Vd. hace, que mi verdadera fermentación era indigestión ó dispepsia, y que varios dolores, fuera de los del estómago, eran producidos por la enfermedad de la comida en aquel órgano. Esta información, que resuelve el misterio que envuelve á tantas enfermedades dolorosas, será indudablemente de gran valor al público en general. (Firmado) Pedro Muñoz Rodriguez. Bémez, Enero 20 de 1895

Solo tenemos que añadir, que el señor Rodriguez tiene razón en adoptar la teoría de su enfermedad esplicada en el pequeño tomo, cuyas copias enviamos gratis á cuantos las piden. Al curar esta prevalente enfermedad el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, no solo hace desaparecer los sufrimientos, sino que tiende también (poniendo á las gentes en disposicion de trabajar) á reducir la pobreza misma, entre aquellos que necesitan trabajar para hacerse de alimentos y de fuego en el hogar. (1)

SIGAR

"LA BELLA VENEZOLANA."

SOLAMENTE DI HAJA CERCA

J.S. SCHEIDELAAR

CAJA GRANDI—OTROBANDA

E sigarnan di es marca aki ariba ta trahá coe di mas grandi cuidao di masjar bon calidad di tabaco; nan tin un gustoe agradabel, i nan lo ta bendé pa prijs masjar barata di f 1,75 pa caha di 50 sigar.

Bin cumpra anto e sigarnan

—"La bella Venezolana"—

pa combenci boso di nan bon calidad.

Curaçao, 7 Marzo 1896.

BEKENDMAKING

De ondergeteekenden maken hierbij bekend, dat de vennootschap

Jones & Borchert

ontbonden en de eerst-ondergeteekende met de liquidatie daarvan belast is.

Curaçao, 30 Maart 1896.

C. A. Jones.
G. Borchert.

ANUNCIO

Los que suscribimos anunciamos que la razón social de

Jones & Borchert

ha sido disuelta quedando el primer infrascrito encargado de la liquidación de dicha firma.

Curaçao, 30 de Marzo 1896.

C. A. Jones.
G. Borchert.

OPROEPING

VAN

Crediteuren en Debiteuren

Allen, die iets te vorderen hebben van- of schuldig zijn aan de firma

Jones & Borchert,

worden hierbij opgeroepen om binnen den tijd van ééne maand, van heden af gerekend, hunne vorderingen in te dienen bij- of het door hen verschuldigde te voldoen aan den ondergeteekende, die met de liquidatie van bovengemelde firma belast is.

Curaçao, 30 Maart 1896.

C. A. Jones.

LLAMAMIENTO

DE

Acreedores y deudores

Se llaman por la presente á todos los que tengan algo que reclamar, ó que adeudan algo á la firma

Jones & Borchert,

á que presenten en el término de un mes ; á contar desde la fecha de hoy, sus reclamos, ó paguen sus deudas al infrascrito, encargado de la liquidación de dicha firma.

Curaçao, 30 de Marzo 1896.

C. A. Jones.

AANKONDIGING

Zij, die iets te vorderen hebben van den ondergeteekende, worden hierbij verzocht hunne vorderingen binnen den tijd van veertien dagen, van heden af gerekend, bij den heer C. A. JONES in te dienen.

Curaçao, 30 Maart 1896.

G. Borchert.

ANUNCIO

Se llama por la presente á los que tengan algo que reclamar del infrascrito á que presenten en el término de dos semanas, sus reclamos al señor C. A. JONES.

Curaçao, 30 de Marzo 1896.

G. Borchert.

LUZ DIAMANTE,

LONGMAN & MARTINEZ,

NEW YORK.

Libre de Explosión, Humo y Mal Olor.

— De Venta Por —

Las Ferreterias y Almacenes de Viveres.

E KOOP

bij J. S. Scheidelaar.

Breedestraat, Overzijde.

Vaatjes loodwit in olie en andere Holl verfwaren, 1ste qualiteit Spaansch- en Friesch groen, Holl. lijnolie, raapolie, Hubbuck's zinkwit en Hubbuck's lijnolie, bollenblauw, etc. Plaatijzer, zink, blik, dik rood bladkoper, Pompen en daarvoor dienende vertinde buizen, mokers, keggen, bancatin, kopersoldeer, koperen regenbakskranen, bankschroeven, maten, voor natte en droge waren, koperen en ijzeren gewichten, draadnagels, etc., echte Cooymans-likeuren en elixer, zwarte thee, cocoszeep, Eau-de-Cologne, witte en gekleurde bloemen, Holl. Flanel, papier met enveloppen, schoolschriften, kroonpennen, griffels, Kerkwierook, boekjes goud, lampenpitten, spiegelkoord, etc., etc.

Curaçao, 17 Januari 1896.

J. H. M. Ellis,

ARTS,

Genees- Heel- en Verloskundige- is dagelijks te consulteeren van 8—9 's morgens en van 3—4 's namiddags.

Voor minvermogenden van 7—8 's morgens.

SEBASTOPOL-STRAAT No. 246
Telephoon No 126.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1896	Caracas	Venezuela	Philadelphia	Caracas	Venezuela	Philadelphia
Vertrekt van New York....	Feb. 1	Feb. 12	Feb. 21	Maart 4	Maart 14	Maart 24
Komt aan te Curaçao	,, 7	,, 18	,, 27	,, 10	,, 20	,, 30
Vertrekt van ,, ...	,, 8	,, 19	,, 28	,, 11	,, 21	,, 31
Komt aan te Pto. Cabello	,, 9	,, 20	,, 29	,, 12	,, 22	April 1
Vertrekt van ,,	,, 10	,, 21	Maart. 2	,, 13	,, 23	,, 2
Komt aan te La Guayra..	,, 11	,, 22	,, 3	,, 14	,, 24	,, 3
Vertrekt van ,, ..	,, 14	,, 25	,, 6	,, 17	,, 27	,, 7
Komt aan te Pto. Cabello	,, 15	,, 26	,, 7	,, 18	,, 28	,, 8
Vertrekt van ,,	,, 15	,, 26	,, 7	,, 18	,, 28	,, 8
Komt aan te Curaçao	,, 16	,, 27	,, 8	,, 19	,, 29	,, 9
Vertrekt van ,, ...	,, 18	,, 28	,, 10	,, 20	,, 30	,, 10
Komt La Guayra aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	,, 19	,, 29	,, 11	,, 21	,, 31	,, 11
Komt aan te New-York....	,, 25	Maart. 6	,, 17	,, 27	April 6	,, 17

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van Curaçao....	Feb. 19	Feb. 28	Maart 11	Maart 21	Maart 31	April 11
Komt aan te Maracaibo....	,, 20	,, 29	,, 12	,, 22	April 1	,, 12
Vertrekt van "	,, 25	Maart. 7	,, 17	,, 27	,, 7	,, 18
Komt aan te Curaçao......	,, 26	,, 8	,, 18	,, 28	,, 8	,, 19

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouwd en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.